

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. N.**, právně zastoupený JUDr. Věrou Škvorovou, advokátkou, se sídlem Francouzská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2016, č. j. 8 A 30/2013 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2012, č. j. PPR-18965-3/ČJ-2012-0099US (ve znění opravného usnesení ze dne 7. 3. 2013, č. j. PPR-18685-4/ČJ-2012-990450), kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 7. 2012, č. j. KRPS-141817-21/ČJ-2011-0101IZ. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla dle § 9 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), v relevantním znění (dále jen „zákon o zbraních“), zamítnuta jeho žádost o udělení výjimky k nabytí vlastnictví, držení nebo nošení zbraně kategorie „A“ – střelící hůl,

nezjištěného výrobce, ráže 22 LR, výrobní č. 13 (dále jen „předmětná zbraň“) – ke sběratelské činnosti.

Městský soud konstatoval, že správní orgány hodnotily, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro udělení výjimky pro nabývání vlastnictví, držení nebo nošení zbraně kategorie A dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Předpoklady pro udělení této výjimky jsou, že žadatel je držitelem zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, provádí sběratelskou nebo muzejní činnost a udělení výjimky neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti; uvedené podmínky musí být splněny kumulativně. V rámci správního řízení nebylo shledáno, že by stěžovatel splňoval všechny tyto předpoklady. Stěžovatel je sice držitelem zbrojního průkazu skupiny A, nicméně splnění jednoho z kritérií nepostačí k udělení výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, přičemž posouzení splnění uvedených předpokladů je předmětem správního uvážení.

Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že v žalobě uvedený nesouhlas s rozhodnutími správních orgánů podložil konkrétními žalobními námitkami ohledně posouzení naplnění jednotlivých zákonných kritérií; nešlo o pouhý projev jeho nesouhlasu.

Stěžovatel namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je ohledně naplnění kritéria sběratelství rozporuplné a nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně totiž konstatoval, že stěžovatel provádí sběratelskou činnost, ale ta je natolik obecná, že ji nelze považovat za důvod pro udělení výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Žalovaný pak tento rozpor ve svém rozhodnutí neodstranil a označil sběratelskou činnost stěžovatele za tak široce pojatou, že by si mohl nárokovat výjimku na jakoukoli zbraň kategorie A z daného období. Žalovaný tedy hovořil o stěžovateli jako osobě provádějící sběratelskou činnost, nicméně následně neuznal u stěžovatele provádění sběratelské činnosti vzhledem k tomu, že stěžovatel má ke sběratelským účelům registrováno pouze 5 zbraní. Stěžovatel v uvedeném postupu spatřoval zneužití správního uvážení žalovaným, který bez objektivních důvodů a bez úvah lišících se od závěrů správního orgánu I. stupně změnil výsledek správního uvážení k tíži stěžovatele. Městský soud se pak touto námitkou nikterak nezabýval a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Za vyhodnocení žalobní námitky městským soudem nelze dle stěžovatele považovat obecné závěry o tom, že rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a přezkoumatelné a že stěžovatel splnění tohoto kritéria neprokázal. Stěžovatel také poukázal na to, že dle městského soudu správní orgány neshledaly naplnění kritéria sběratelské činnosti, přičemž v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je výslovně stěžovatelova činnost označena za sběratelskou.

Stěžovatel dále rozporuje názor žalovaného a městského soudu, že skutečnost, že se stěžovatel cítí být sběratelem zbraní, nemůže zakládat právní nárok na udělení

pokračování

výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Takovou úvahu stěžovatel v řízení před žalovaným ani v žalobních námítkách neuvedl. Podle stěžovatele v případě, že nejsou stanovena žádná objektivní kritéria sběratelství, je samozřejmé, že argumentace k žádosti o udělení výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních musí být založena na žadatelových tvrzeních a subjektivních kritériích. Stejně tak se jedná o subjektivní pohled a úvahu správních orgánů při hodnocení kritéria činnosti sběratelství, jestliže neexistují objektivní zákonná kritéria. Stěžovateli bylo také nesprávně vytýkáno, že nevyužil možnosti spolupracovat se správním orgánem I. stupně při specifikaci svého sběratelského záměru. Stěžovatel sice uvedl předpoklad, že správní orgán I. stupně má znalosti ohledně sběratelské činnosti stěžovatele, nicméně navzdory tomuto tvrzení ve vyjádření ze dne 10. 1. 2012 svůj sběratelský záměr vymezil. Stěžovatel tedy svůj záměr dostatečně specifikoval a neponechal úvahu o něm na správním orgánu I. stupně, jak mylně dovodil žalovaný a městský soud. V rozporu se závěrem, že absentovala součinnost stěžovatele, je také skutečnost, že správní orgány a městský soud považují stěžovatelem vymezený sběratelský záměr - kolekce zbraní mezi dvěma světovými válkami – za velmi široký a se stěžovatelem vymezeným sběratelským záměrem polemizují. Rozsudek městského soudu proto nemá oporu v provedeném dokazování.

Dále stěžovatel namítá, že byla nesprávně posouzena právní otázka naplnění kritéria neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti. Dle stěžovatele závěry městského soudu, že předmětnou zbraň nelze uvolnit jako sběratelský předmět, jakkoli je osoba žadatele spolehlivá a bezúhonná, odporují smyslu a účelu řízení o udělení výjimky k nabytí zbraně kategorie A. Městský soud tak vyloučil možnost udělení výjimky pro tzv. zákeřné zbraně. Dle stěžovatele ovšem není přijatelné, aby důvod pro podání žádosti o udělení výjimky, tj. zákeřnost zbraně, byl zároveň důvodem pro její neudělení a shledání nenaplnění kritéria neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti. Ohledně charakteru zbraně městský soud uzavřel, že nejde o zbraň určenou k sebeobraně s odkazem na ustanovení zákonů o zbraních platných od poloviny 19. století na území České republiky, což ovšem dle stěžovatele nekoresponduje se závěry správních orgánů, které předmětnou zbraň akceptovaly jako zbraň s možností sebeobrany. Stěžovatel tak spatřuje v postupu městského soudu nepřijatelný formalismus, neboť zařadil zbraň pouze dle právní úpravy bez reflexe skutečné možnosti užití zbraně.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Žalovaný uvedl, že z jeho rozhodnutí neplyne, že by hovořil o stěžovateli jako o osobě, která provádí sběratelskou činnost. Ve správním řízení stěžovatel požadoval po správním orgánu I. stupně, aby za něho vymezil sběratelskou činnost, a to na základě zbraní, které stěžovatel vlastní. Dle žalovaného se stěžovatel bránil vymezením svého sběratelského záměru, aby si do budoucna umožnil vymáhání udělení výjimky na libovolnou zbraň kategorie A. Městský soud proto správně vyhodnotil, že stěžovatel neprokázal kritérium sběratelství. Stěžovatelovo tvrzení o tom, že uvedení pojmu „sběratelská činnost“ v odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů v souvislosti s jeho aktivitami při hromadění zbraní potvrzuje, že správní orgány jsou srozuměny s tím, že stěžovatel skutečně sběratelskou činnost provádí, nemá v těchto rozhodnutích oporu. Další tvrzení stěžovatele považuje žalovaný za vytržené z kontextu odůvodnění správních rozhodnutí a jejich interpretace je v rozporu s ostatními úvahami správních orgánů.

Úvaha, že nárok na udělení výjimky k předmětné zbraní nezakládá skutečnost, že se stěžovatel cítí být sběratelem zbraní, byla dle žalovaného uvedena jen jako jedno z vysvětlení, proč nebyla výjimka udělena; nejedná se o reakci na tvrzení stěžovatele. Žalovaný pak ohledně vymezení pojmu sběratelské činnosti, která byla dle jeho názoru dostatečně vymezena, odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

K charakteru zbraně se žalovaný vyjádřil tak, že zákeřnost zbraně je prokazatelná, a proto lze udělení výjimky k nabytí jejího vlastnictví a držení odmítnout také s poukazem na její způsobilost ohrožit veřejný pořádek a bezpečnost. Žalovaný dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 As 23/2007 – 146, a usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 312/08, v nichž již bylo rozhodováno o udělení výjimky k předmětné zbraní, přičemž kasační stížnost byla zamítnuta a ústavní stížnost odmítnuta.

Žalovaný se tedy ztotožnil s rozsudkem městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Úvodem je vhodné předeslat, že držení zbraně nespadá mezi základní práva a svobody a toto právo nelze odvodit ani z práva vlastnit majetek [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 16/98 (publ. pod N 25/13 SbNU 177; 68/1999 Sb.)]. Z citovaného nálezu vyplývá, že existuje právní nárok na vydání zbrojního průkazu, držení některých zbraní je však státem regulováno. Zákon o zbraních rozděluje zbraně a střelivo do čtyř různých kategorií podle stupně jejich nebezpečnosti (A až D - zakázané, podléhající povolení, podléhající ohlášení a ostatní). Za nejnebezpečnější jsou považovány ty, které jsou zařazeny do kategorie A, jejichž držení, nabývání i nošení je zakázáno (§ 9 odst. 1 zákona o zbraních). Z tohoto zákazu lze však udělit výjimku, a to za splnění určitých kritérií. Výjimku tak lze udělit držiteli zbrojního průkazu nebo licence, pokud provádí některou z činností vymezených v § 9 odst. 2 písm. a) až f) zákona o zbraních. Udělení této výjimky pak nesmí odporovat veřejnému pořádku a bezpečnosti (§ 9 odst. 3 zákona o zbraních). Všechny uvedené podmínky musí být splněny kumulativně, nesplnění byť jen jedné podmínky je důvodem pro neudělení výjimky pro vlastnictví, držení a nošení zbraně kategorie A (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 6 As 53/2016 - 48). Účelem takové právní úpravy je dle důvodové zprávy k zákonu o zbraních, aby se zbraně, které jsou zařazeny do kategorie A, nedostaly nekontrolované

pokračování

a bez vážného důvodu do rukou široké veřejnosti. S tímto názorem se ztotožnil rovněž Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 As 6/2006 - 66.

Rozhodnutí o udělení výjimky nabývat do vlastnictví, držet nebo nosit zbraň kategorie A držitelé zbrojního průkazu nebo licence, který provádí sběratelskou nebo muzejní činnost, je vydáváno ve sféře správního uvážení správního orgánu, přičemž soudní kontrola takového rozhodnutí se může odehrát jen v rovině přezkumu dodržení procesních práv žadatele a kontrole toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jich nebylo zneužito. Nicméně i tam, kde správní orgán vede řízení o žádosti, na jejíž kladné vyřízení nemá žadatel subjektivní nárok, musí být respektována zákonná procesní pravidla; jsou-li tato pravidla porušena, musí mít i takový žadatel právo dovolat se soudní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 5 As 35/2005 - 47).

Nicméně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 6 As 53/2016 - 48, je pojem „sběratelská činnost“ neurčitý právní pojem a je nutné jej podrobit plnému soudnímu přezkumu, jelikož správní uvážení se uplatňuje v jiné fázi rozhodovacího procesu. Nejvyšší správní soud již dříve dospěl k závěru, že *„v citovaném ustanovení in fine užitý pojem „sběratelská činnost“ spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů. ... Aby mohl tedy správní orgán jednoznačně uzavřít, že „činnost“ tvrzená žalobcem je či není „sběratelskou činností“ a tedy zda se otevírá prostor pro udělení výjimky k držení předmětné zbraně či nikoliv, ... musí být takový pojem nejdříve vyložen.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 As 6/2006 - 66). Splnění podmínky dle § 9 odst. 2 zákona o zbraních proto není předmětem správního uvážení, ale jedná se o aplikaci neurčitého právního pojmu při naplňování hypotézy právní normy. Prostor pro (zákonem vázané) správní uvážení (tedy možnost výjimku přiznat či nikoliv) se otevírá, když správní orgán zvažuje, zda by vydání výjimky v daném případě neodporovalo veřejnému pořádku a bezpečnosti ve smyslu § 9 odst. 3 téhož zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2007, č. j. 5 As 23/2007 - 146). Správní uvážení v podobě posouzení, zda udělení výjimky neodporuje veřejnému pořádku, přichází na řadu až ve chvíli, kdy je splněna podmínka existence sběratelské nebo muzejní činnosti a žadatel je držitelem zbrojního průkazu nebo licence.

Stěžovatel namítal, že z rozhodnutí správních orgánů není srozumitelné, zda stěžovatel splnil podmínku sběratelské činnosti a rozhodnutí správních orgánů v tomto ohledu shledává vnitřně rozporným.

Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že ze správních rozhodnutí je zřetelné, jak naplnění podmínky sběratelské činnosti správní orgány posoudily, přičemž neshledaly podmínku sběratelské činnosti za naplněnou.

Správní orgány připustily, že stěžovatel může provádět sběratelskou činnost, nicméně ji neshledaly ve vztahu k předmětné zbraní. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již uvedl, že pojem „sběratelská činnost“ pro potřeby šíření nebezpečných zbraní lze vykládat užejí než v běžném jazyce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 6 As 53/2016 - 48). Závěry správních orgánů o tom, že stěžovatel je sběratel či má sbírku, se nevztahovalo k užejí vymezenému pojmu „sběratelská činnost“ ke zbraním kategorie A.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 As 6/2006 - 66, je kladen požadavek na správní orgány, aby v odůvodnění svého rozhodnutí uvedly, co považují za sběratelskou činnost. Správní orgán tak nejprve vyloží neurčitý právní pojem a následně pod něj podřazuje dané skutečnosti. Činí tak rovněž proto, aby poté, co vymezí obsah zmíněného neurčitého pojmu, mohl vymezit také rámec pro svá skutková zjištění a v něm (v tomto rámci) hodnotit existující důkazy, popřípadě důkazní prostředky doplnit. Správní orgán proto musí nejprve objasnit neurčitý pojem a následně hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze podřadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62).

Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí zabýval pojmem sběratelská činnost na str. 4 a uvedl: *„Sběratelská činnost účastníka řízení je zaměřena na časově neohraničené období. Jde o soukromou sbírku zbraní, různých druhů, výrobců, ráží, z různé doby vzniku historické i současné. Takto obecně vymezenou sběratelskou činnost nelze považovat za důvod pro udělení výjimky. Pokud by správní orgán přijal jako prokázání sběratelské činnosti doložený seznam účastníka řízení, mohl by na tomto základě požadovat udělení výjimky na jakoukoli zbraň, produkovanou ve vymezeném období. Takovou šíři skutečně prováděné sběratelské činnosti je prokázání evidence sbírky u Ministerstva kultury v centrální evidenci sbírek. Záměrem sběratelské činnosti je vytvořit z jednotlivých sbírkových předmětů sbírku, která je ve své celistvosti významná pro historii, techniku, společenské nebo přírodní vědy. Ze seznamu je zřejmé, že účastník řízení nemá jasně vybraný zájem o zbraně z určitého období.“* Stěžovatel přiřazoval předmětnou zbraň do shodné sběratelské kategorie se zbraněmi, které již má ve svém vlastnictví. S tím se ovšem neztotožnil správní orgán I. stupně, neboť předmětná zbraň a zbraně ve vlastnictví stěžovatele byly ve své době vyrobeny k rozdílným účelům. Zbraň je unikátní a svým charakterem nezapadá mezi tyto prezentované zbraně ve smyslu doplnění ucelené sbírky. Ohledně podkladů k prokázání sběratelské činnosti správní orgán I. stupně rovněž uvedl, že neprokazují skutečný sběratelský záměr ve smyslu dlouhodobého vytváření ucelené sbírky zbraní, spadajících do určité historické nebo novodobé éry ani členství v zájmových organizacích neprokazuje sběratelské zaměření a není zde jediný důkaz o prokázání sběratelské činnosti stěžovatele ve smyslu evidované sbírky. Z obou správních rozhodnutí lze seznat, že nebyla naplněna podmínka sběratelské činnosti vzhledem k tomu, že její vymezení bylo stěžovatelem široce pojato; akceptace takového vymezení by nebránila tomu, aby si stěžovatel nárokoval udělení výjimky na jakoukoliv zbraň kategorie A z tohoto období. Pro potřeby udělení výjimky dle § 9 odst. 2 zákona o zbraních byl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu pojem „sběratelská činnost“ ve vztahu k nebezpečným zbraním zúžen a byl tak vytvořen jeho rozsah, pod který následně správní orgány podřazovaly konkrétní skutkové okolnosti.

Stěžovatel dále namítal, že městský soud se nezabýval námitkou hodnocení naplnění kritéria sběratelské činnosti správními orgány. K této námitce se však městský soud vyjádřil zejména na straně 8 napadeného rozsudku. Městský soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, s nimiž se ztotožnil, a zdůraznil, že stěžovatel ani v žalobě neuvedl, jakého stavu chce sbírkou dosáhnout, co jí chce dokumentovat, popř. jaké další zbraně budou k naplnění jeho sbírkového záměru zapotřebí. Městský soud konstatoval, že stěžovatel neprokázal provádění sběratelské činnosti a žalovaný tento závěr v napadeném rozhodnutí náležitě a logicky zdůvodnil. Nejvyšší správní soud pro úplnost

pokračování

uvádí, že nepřezkoumatelnost není založena ani tehdy, když městský soud pouze odkáže na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Nebylo by totiž praktické, aby bylo v rozsudku městského soudu řečeno stejnými slovy v podstatě totéž. V takovém případě je vhodnější, aby si městský soud závěry správního orgánu osvojil se souhlasnou poznámkou (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2015, č. j. 5 Azs 220/2015 – 35, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 119/2005 – 118).

Nejvyšší správní soud v této souvislosti pouze upřesňuje závěry městského soudu, který úvodem napadeného rozsudku konstatoval, že se může zabývat pouze tvrzeným překročením mezi správního uvážení. V případě výkladu pojmu sběratelská činnost ovšem, jak již bylo uvedeno, se jedná o neurčitý právní pojem. Tato dílčí nepřesnost však nemá vliv na zákonitost rozsudku městského soudu.

Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s názorem městského soudu, že pouhá skutečnost, že se stěžovatel cítí být sběratelem zbraní, nemůže zakládat nárok na udělení výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, neboť stěžovatel nikde takovou úvahu neuvedl. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z obsahu správního a soudního spisu nevyplývá, že by stěžovatel někdy takovou úvahu předestřel. Městský soud použil uvedený závěr pouze jako jeden z důvodů, proč nemohla být výjimka dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních k předmětné zbraní udělena; nejedná se o reakci na konkrétní tvrzení stěžovatele.

K námitce absence součinnosti stěžovatele se správními orgány ohledně vymezení sběratelského záměru, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto směru stěžovatel účelově z rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu vyjímá určité pasáže, a to bez ohledu na další části odůvodnění rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu.

V protokolu ze dne 5. 6. 2012 stěžovatel k doložení posouzení vztahu předmětné zbraně k jeho sběratelské činnosti plně odkázal na své vyjádření ze dne 10. 1. 2012, v němž uvedl následující: *„S ohledem na znalost názoru správního orgánu o sběratelské činnosti účastníka řízení ve vztahu ke zbraní, k níž tento žádá o udělení výjimky, a to ze shora specifikovaného rozhodnutí ve věci ze dne 2. 12. 2011 (rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2011, č. j. KRPS-141817-12/ČJ-2011-0101IZ, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A – stříleci hůl, nezjištěného výrobce, ráže 22 LR, výrobní číslo 13, pro sběratelské účely; proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání a rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2012, č. j. PPR-1931-3/ČJ-2012-0099US, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání – pozn. NSS), účastník řízení podrobněji odůvodňuje svůj sběratelský záměr, který by však správní orgán při znalosti charakteru zbraní ve vlastnictví účastníka řízení měl z podkladů pro vydání rozhodnutí dovodit i sám. Zbraň, pro niž účastník řízení žádá udělení výjimky lze ze sbírkového hlediska označit jako dobovou obrannou zbraň v období mezi 1. a 2. světovou válkou.“* Dále stěžovatel uvedl, že ve stejné sbírkové kategorii vlastní dále vyjmenované zbraně a s ohledem na svůj skutečný sběratelský záměr k těmto zbraním shání také originální doplňky, přičemž vlastní rovněž související odborné publikace.

Správní orgány se s tímto odůvodněním sběratelského záměru, které stěžovatel tvrdil, vypořádaly. Správní orgán I. stupně tak učinil na str. 5 a 6 svého rozhodnutí, a to v souladu s rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2012, č. j. PPR-1931-3/ČJ-2012-0099US, v němž žalovaný konstatoval, že stěžovatel neměl možnost se před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2011, č. j. KRPS-141817-12/ČJ-2011-0101IZ, vyjádřit ke všem podkladům, jejichž shromažďování správní orgán I. stupně ukončil opatřením zprávy o kriminalitě na okrese Benešov, a následně vydal rozhodnutí ve věci. V uvedeném rozhodnutí ze dne 19. 3. 2012 žalovaný rovněž dovodil, že skutečnost, že stěžovatel dostal možnost vyjádřit se po vydání rozhodnutí ve věci k jeho podkladům, uvedenou vadu nezhojilo, protože ve vyjádření ze dne 10. 1. 2012, k němuž stěžovatel přiložil jako důkaz kopie článků z časopisu Střelecká revue, uvedl námitky, které nebyly v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vypořádány.

Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí v návaznosti na vyjádření stěžovatele ze dne 10. 1. 2012, na které se stěžovatel odvolal v protokolu o ústním jednání ze dne 5. 6. 2012, uvádí následující: *„Požadavek účastníka řízení, aby správní orgán I. stupně sám našel a odůvodnil jeho sběratelský záměr ze znalosti charakteru zbraní ve vlastnictví účastníka řízení a z podkladů pro vydání rozhodnutí nelze považovat za spravedlivý. Účastník řízení nevyužil možnosti spolupracovat se správním orgánem I. stupně a uvést vztah předmětné zbraně k jím prezentované sběratelské činnosti v protokolu ze dne 5. 6. 2012.“* Jedná se ovšem pouze o reakci na námitku stěžovatele (stěžovatelem tvrzený „předpoklad“), že jeho sběratelský závěr by *„správní orgán při znalosti charakteru zbraní ve vlastnictví účastníka řízení měl z podkladů pro vydání rozhodnutí dovodit sám“*. Skutečnost, že žalovaný na uvedenou námitku reagoval, mu nelze klást k tíži, ba právě naopak. Žalovaný se přitom s dalšími námitkami stěžovatele, které se týkaly prokázání jeho sběratelského záměru, vypořádal.

Městský soud se s žalovaným provedeným hodnocením stěžovatelových námitek ztotožnil a ve shodě se žalovaným konstatoval, že žalobce v označeném směru neprokázal svou sběratelskou činnost, přičemž ani v žalobě neuvedl, jakého stavu chce sbírkou dosáhnout, co jí chce dokumentovat apod.

Nejvyšší správní soud dále k této kasační námitce dodává, že zásadní spornou otázkou bylo, že stěžovatelem vymezený sběratelský záměr „kolekce zbraní mezi světovými válkami“ je příliš obecný. Jeho upřesnění ovšem stěžovatel nemohl požadovat po správních orgánech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 6 As 53/2016 - 48, je požadavek, aby žadatel vymezil svůj záměr, tedy cíl a předpokládaný rozsah své sbírky, z tohoto pohledu zcela legitimní, neboť *„jedině tak je správní orgán schopen posoudit, zda žádost podává skutečný sběratel, nebo zda žadatel sleduje cíle jiné, správnímu orgánu třeba i neznámé či skryté, rozhodně však nespádající pod účel vymezený v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o střelných zbraních a střelivu“*. Aby uvedené dokázal správní orgán zhodnotit, nemůže sám upřesňovat sběratelský zájem žadatele, ale vychází pouze z toho, co mu žadatel sám jako svůj sběratelský záměr předloží. Nejvyšší správní soud proto neshledal stěžovatelem namítané rozpory ohledně vymezení jeho sběratelského záměru.

Jak již bylo uvedeno, stěžovatelem vymezený sběratelský záměr „kolekce zbraní mezi světovými válkami“, s nímž operují i správní orgány, je ve vztahu k udělení výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních široce pojatý a pokud by taková sběratelská

pokračování

činnost žadatele byla posouzena jako dostatečná k udělení výjimky, nic by nebránilo tomu, aby si nárokoval udělení výjimky na jakoukoli zbraň kategorie A z tohoto období. Tento záměr je ve vztahu ke zbraní kategorie A příliš obecný, přičemž správní orgány k udělování výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních musí vystupovat zdrženlivěji, neboť musí mít na paměti účel této právní úpravy - aby se zbraně kategorie A nedostaly nekontrolovaně a bez vážného důvodu do rukou široké veřejnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatelem tvrzené „logické rozpory“ nemají oporu v jednotlivých rozhodnutích a jde pouze o vytržení jednotlivých pasáží z odůvodnění správních rozhodnutí, neměl městský soud důvod tyto rozpory odstraňovat. Městský soud se věnoval i naplnění podmínky sběratelské činnosti a rozebírá v něm, proč ze strany stěžovatele tato podmínka nebyla naplněna, shrnuje přitom jednotlivé závěry správních orgánů a nijak je nerozporuje.

Další stěžovatelova námitka směřovala k posouzení neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti. Dle stěžovatele městský soud bez dalšího vyloučil možnost udělení výjimky dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních pro tzv. zákeřné zbraně, neboť uvedl, že takovou zbraň nelze uvolnit jako sběratelský předmět, a to přestože je osoba žadatele spolehlivá a bezúhonná.

Nejvyšší správní soud k této námitce opětovně podotýká, že stěžovatel svá tvrzení vyjímá z kontextu odůvodnění rozsudku městského soudu. Městský soud v této souvislosti pouze shrnul závěry správních orgánů o tom, že v případě dané zbraně se jedná ve smyslu § 4 písm. a) bod 3 zákona o zbraních o zbraň zákeřnou, která je maskovaná jako jiný předmět. Žalovaný přitom zdůraznil, že oproti jiným (jinak zpracovaným) zákeřným zbraním je střilecí hůl zbraní, která je maskovaná jako předmět běžně používaný, který je obecně považovaný za neškodný a tedy dává střelci nezanedbatelnou výhodu, v důsledku čehož je také ohrožení při použití této zbraně intenzivnější. Podle správních orgánů nelze takovou zbraň uvolnit jako sběratelský předmět, a to jakkoli je stěžovatel osobou spolehlivou a bezúhonnou. Městský soud poté konstatoval, že správní orgány své závěry náležitě zdůvodnily a nezneužily správního uvážení, přičemž dále poukázal na požadavek na minimalizaci zákeřných zbraní v rukou široké veřejnosti, který je rovněž vyjádřen v důvodové zprávě k zákonu o zbraních, jež klade důraz na udělení výjimky z vážných důvodů. Z kontextu rozhodnutí městského soudu je tedy patrné, že městský soud (a předtím správní orgány) neargumentoval pro neudělení výjimky jen s ohledem na skutečnost, že předmětná zbraň je zbraní kategorie A. Zařazení zbraně do této kategorie nemůže samo o sobě znamenat bez dalšího ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti a neudělení výjimky. K tomu by musely přistoupit další okolnosti. V projednávané věci to je např. to, že předmětná zbraň je maskovaná jako předmět běžně používaný a neškodný, a tím je její ohrožení při zneužití této zbraně o to intenzivnější. Navíc musí být brán stále ohled na to, aby docházelo k minimalizaci množství zákeřných zbraní na území státu a dbalo se na ochranu života a zdraví a výjimka byla udělována jen z vážných důvodů. Správní orgány hodnotily také trestnou činnost v okrese Benešov, neboť u tohoto typu zbraní nelze hodnotit neodporovatelnost veřejnému pořádku a bezpečnosti jen ve vztahu k osobě žadatele o výjimku (v projednávané věci stěžovatele).

Městský soud tedy obecně nevyločil možnost udělení výjimky podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních pro tzv. zákeřné zbraně, ale pouze se ztotožnil s názorem správních orgánů, že daná střilecí hůl má oproti „běžným“ zákeřným zbraním další

charakteristiky, které zvyšují její nebezpečnost, přičemž nebyly shledány vážné důvody pro udělení výjimky stěžovateli. Tuto část odůvodnění rozsudku městského soudu ovšem nelze oddělit od jeho ostatních částí, v nichž městský soud např. dále ve shodě se správními orgány dovozuje, že v projednávané věci ani nebyla ve vztahu k předmětné zbraň naplněna podmínka sběratelské činnosti stěžovatele. Obdobné platí také ve vztahu k rozhodnutí správních orgánů, jež tvoří jeden celek, a nelze z nich bez dalšího účelově vyjímát jednotlivé pasáže bez vztahu k jejich dalšímu hodnocení projednávaného případu.

Stěžovatel rovněž vytýkal městskému soudu, že postupoval příliš formalisticky, neboť předmětnou zbraň zařadil jen dle právní úpravy s odkazem na přehled příslušných ustanovení zákonů o zbraních platných od poloviny 19. století na území České republiky a na rozdíl od správních orgánů neshledal způsob užití zbraně jako vycházkové hole s možností sebeobranu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že otázka, zda daná zbraň může sloužit také k sebeobraně, není pro projednávanou věc podstatná. Není sporu o tom, že správní orgány i městský soud předmětnou zbraň považovaly za zákeřnou zbraň. Jako zákeřná zbraň byla předmětná zbraň zařazena z důvodu toho, že jde o zbraň maskovanou jako jiný předmět, což plně odpovídá definici uvedené v § 4 písm. a) bod 3 zákona o zbraních. Nic nebrání ani tomu, aby zbraň určená k sebeobraně byla zařazena právě do této skupiny zbraní, pokud vyhoví dané definici. Námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

Nejvyšší správní soud také poukazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 As 23/2007 - 146, jímž byla rovněž kasační stížnost zamítnuta. Tento rozsudek se týkal identické zbraně a jde zde uvedeno, jak byla posuzována otázka neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti, přičemž úvahy správních orgánů byly totožné s úvahami správních orgánů v nyní projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. listopadu 2016

pokračování

5 As 83/2016 - 37

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu